

Arrest

nr. 321 889 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 november 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 februari 2024 treedt verzoekster in het huwelijk met de heer E.G., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 17 april 2024 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3. Op 8 oktober 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.04.2024 werd ingediend door:

*Naam: [G.]
Voornaam: [G.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar echtgenoot, de genaamde [G.E.] (RR [...]) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1 ° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.(...) "

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Loonfiches op naam van de referent ([...]), voor de periode januari 2024 - maart 2024

Aan de hand van de documenten toont referentiepersoon aan dat hij een zelfstandige activiteit heeft. Hij voegt loonfiches toe om aan te tonen welke vergoeding hij daarvoor krijgt. Loonfiches van een zelfstandige ondernemer dienen echter als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze zijn immers opgesteld door de referentiepersoon zelf of door iemand die in opdracht van hem (bv. een sociaal secretariaat) deze documenten opstelde. Ze kunnen niet op hun feitelijkheid of waarachtigheid worden getoetst indien er geen bewijs voorligt dat de inhoud van de loonfiches kan ondersteunen. Het is bijgevolg evenmin duidelijk wat de werkelijk reële beschikbare bestaansmiddelen zijn waarover de referentiepersoon kan beschikken om in het levensonderhoud van zichzelf en zijn echtgenote te voorzien.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging met een Belgische onderdaan.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of

analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt:

[...]

Vermelde bepalingen zijn strikt.

Relevant voor de rechtsvraag die voortvloeit uit de bestreden beslissing betreft volgend deel van art. 40ter:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Gedaagde is dus verplicht rekening te houden met alle vormen van bestaansmiddelen dus ook de bestaansmiddelen van zelfstandigen.

De motivering stelt dat verzoekster niet kan aantonen wat de bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon als zelfstandige zijn zonder meer. Nochtans leest een loonfiche van een bedrijfsleider redelijk helder. Dit stuk van de motivering is dan ook manifest onjuist.

De loonfiche vermeldt duidelijk welke bedrijfsvoorheffing wordt betaald alsmede welke sociale bijdragen worden betaald.

Stellen dat dit gelijkgesteld moet worden met verklaring op eer kan niet worden volgehouden omdat een tussenpersoon ook gehouden is bepaalde wettelijke regels te volgen en niet zomaar het is eender wat op een loonfiche kan zetten.

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd en dat daardoor ook art. 40 ter van de Vreemdelingenwet geschonden werd.”

2.2. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster gezinshereniging vraagt met haar Belgische echtgenoot in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat zij aldus het bewijs moet leveren dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In de bestreden beslissing worden de verschillende documenten opgesomd die werden neergelegd om de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon aan te tonen:

[...]

De referentiepersoon is zaakvoerder van de firma [...], met zetel te 2000 Antwerpen, [...]. De referentiepersoon zou als zaakvoerder loon ontvangen van zijn firma en brengt in dat opzicht loonfiches bij van de periode januari tot maart 2024.

Met betrekking tot die loonfiches wenst verwerende partij op te merken dat er inderdaad geen enkele garantie is dat het bedrag vermeld op de loonfiche van een bedrijfsleider, die zich dus via zijn vennootschap een eigen loon uitkeert, ook het bedrag is dat daadwerkelijk wordt betaald als loon aan die bedrijfsleider.

Het klopt dat er een bedrijfsvoorheffing verschuldigd is door de vennootschap op basis van een loonfiche en dat er sociale zekerheid moet betaald worden, maar dat betekent uiteraard nog helemaal niet dat het loon vermeld op de loonfiche ook effectief betaald werd door de vennootschap aan de zaakvoerder.

Het is overigens veelzeggend dat er geen enkel betalingsbewijs wordt gevoegd, ook niet als stuk bij het verzoekschrift...

Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat uit de laatst neergelegde jaarrekening van de vennootschap (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 27.11.2024) blijkt dat er een verlies is geboekt van -18.982,00 EUR en dat er op 31.12.2023 een bedrag van 2.419,00 EUR op de bankrekening van de vennootschap stond. Zonder dat deze cijfers bewijzen of het loon van de referentiepersoon al dan niet

betaald werd, toont het wel aan dat het voor de vennootschap op basis van de gepubliceerde cijfers zeker niet vanzelfsprekend is om het beweerd loon effectief te betalen. [stuk 1]

Voorts kan worden verwezen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens werd geoordeeld dat loonfiches (op naam van de bedrijfsleider) op zich onvoldoende aantonen dat het inkomen werd ontvangen en dat aan de bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan:

- RVV nr. 199 231 van 5 februari 2018

[...]

De daadwerkelijke ontvangst van het loon wordt niet aangetoond en het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen als volgt: "Ze kunnen niet op hun feitelijkheid of waarachtigheid worden getoetst indien er geen bewijs voorligt dat de inhoud van de loonfiches kan ondersteunen. Het is bijgevolg evenmin duidelijk wat de werkelijk reële beschikbare bestaansmiddelen zijn waarover de referentiepersoon kan beschikken om in het levensonderhoud van zichzelf en zijn echtgenote te voorzien."

De door verzoekster aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoekster blijkt ook dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er zo in geslaagd een middel aan te wenden dat de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreft. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen niet wordt aangetoond.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in met haar Belgische echtgenoot, van wie niet blijkt dat deze zijn rechten van vrij verkeer als Unieburger reeds uitoefende. Haar situatie valt dus onder de toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

2.5. Verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd, omdat verweerder oordeelt dat niet is aangetoond dat de Belgische echtgenoot beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt in zijn beslissing vast dat de Belgische referentiepersoon een zelfstandige activiteit heeft en dat de voorgelegde loonfiches voor de periode van januari tot en met maart 2024 enkel als een verklaring op eer kunnen worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Hij motiveert dat deze loonfiches, die door de referentiepersoon of in zijn opdracht werden opgemaakt, niet op hun feitelijkheid of waarachtigheid kunnen worden getoetst indien er geen bewijs voorligt dat de inhoud van de loonfiches kan ondersteunen.

Verweerder concludeert dat, op basis van de voorgelegde documenten, niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon in werkelijkheid met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Een behoeftanalyse is volgens verweerder in voorliggende situatie overbodig.

2.6. Verzoekster geeft met haar kritiek aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling. Zij betoogt dat er ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van zelfstandigen en stelt dat de voorgelegde loonfiches “redelijk helder” te lezen zijn. Zij wijst erop dat de loonfiches duidelijk vermelden welke bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen worden betaald. Zij is van oordeel dat deze niet kunnen worden beschouwd als verklaringen op eer, omdat de opsteller ook is gehouden om zich aan bepaalde wettelijke regels te houden en dat niet zomaar eender wat op een loonfiche kan worden gezet.

2.7. Verzoekster gaat er met haar kritiek echter aan voorbij dat verweerder duidelijk heeft gesteld dat de inhoud van de voorgelegde loonfiches niet op zijn feitelijkheid of waarachtigheid kan worden getoetst, indien er geen bewijs voorligt dat deze inhoud kan ondersteunen. Verzoekster stelt dat er duidelijk wordt vermeld welke bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen “worden betaald”, maar er ligt geen enkel objectief stuk voor waaruit blijkt dat deze ook daadwerkelijk zijn betaald. Net zoals er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon het vermelde nettobedrag op deze loonfiches daadwerkelijk kreeg uitbetaald. Alleszins komt het niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder in voorliggende zaak heeft vastgesteld dat de voorgelegde loonfiches, die slechts 3 maanden bestrijken, niet toelaten vast te stellen over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon werkelijk én met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken.

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de voorgelegde loonfiches van januari en februari 2024 pas werden opgemaakt op 22 maart 2024, terwijl de voorgelegde loonfiche van maart 2024 reeds werd opgemaakt op 29 maart 2024, wat kan doen vermoeden dat deze loonfiches werden opgemaakt met het oog op de voorlegging ervan in de huidige procedure.

2.8. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de wet. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.9. Verzoekster voert in de hoofding van haar middel nog de schending aan van het vertrouwens-beginsel. Zij blijft echter in gebreke om op voldoende duidelijke wijze dit geschonden geachte rechtsbeginsel, evenals de wijze waarop het volgens haar wordt geschonden, aan te geven. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS